

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον πικρικὸν περιηδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἤριτον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7. — Ἑσπεριακοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λειτ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἴνε προληπτικῶς δι' ἓν ἔτος.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὸ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις 22 Μαρτίου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 12

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

(ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2' (Συνέχεια)

« Ἡ Χαρά εἶνε πάντοτε γαληνιαία ὡς ὠραία λίμνη τὸ καλοκαίρι· πῶς θὰ ἠμποροῦσε λοιπὸν νὰ ἐννόησῃ καὶ ν' ἀνεχθῇ τὸν ἰδικὸν μου φρικτὸν χαρακτῆρα ; ...

« Τὸ βράδυ-βράδυ, δὲν ἠμπόρουν πλέον νὰ κρατηθῶ ἔντροφα ὡς τὸ σπῆτι τῆς Καὶ Σάμφορν, ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ ποταμοῦ, κ' ἐφώναζα τὴν Χαράν.

« Ἡ καρδιά μου ἐπαλλε...

« Ἄρα γε θὰ ἔλεγε ; τί θὰ ἔκαμνεν ;

« Ἐγέλασε μέχρι δακρύων, — ἦτο ἀναπόφευκτον — ἔπειτα, ἀφροῦ παρήλθεν ἡ πρώτη ἐντύπωσις, μ' ἐβίβησε, μὲ παρηγόρησε καὶ προσεπάθησε νὰ εὕρῃ τρόπον διὰ νὰ με βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν. Ἡ βοήθειά της μοῦ ἦτο πολὺτιμος, διότι βεβαίως ἐγὼ μόνη μου δὲν θὰ εὕρισκα τίποτε.

« — Θὰ ἔλθῃς εἰς τὴν ἐσπερίδα μου, μοῦ εἶπε μὲ ἀποφασιστικὸν τόνον, καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ περάσῃ ὡς ἀπλὴ ἀστείότης.

« — Ἐγὼ νὰ ἔλθω στήν ἐσπερίδα σου, γιὰ νὰ γελάσῃ μαζί μου ὅλος ὁ κόσμος !

« — Κανείς δὲν θὰ γελάσῃ, σοῦ το ἔγγυθῶμαι, ἢ μᾶλλον θὰ γελάσουν ὅλοι, ἀλλ' ὄχι εἰς βέρος σου.

« — Πῶς αὐτό ;

« — Σοῦ εἶπα, εἶτι ἀναλαμβάνω νὰ τα διορθώσω ἐγὼ. Νά : θὰ παρστήσωμε μίαν μικρὴν κωμῶδιαν καὶ θὰ φορέσῃς ἓνα σκοῦφο τῆς γαϊφῆς σου. . . Ἄ, μίαν ἰδέαν ! ἠμποροῦμε νὰ παρστήσωμε Δικαστήριον.

« — Δικαστήριον ; . . .

« Ἀρχισα ἐν τοῖτοις νὰ πέρνω θάρρος.

« — Ναί, καὶ πέρνω. ἔπαρσθῃς μίαν ἀστεία δίκη. Ὁ Ἐρνέστος Χάκκετ ἦτο ὁ δικηγόρος

τῆς ἀδελφῆς του Κλίτης, ἡ ὁποία κατηγγρεῖτο ὅτι ἐκλεψεν ἓνα ἰνδιάνον. Ὁ Μπρόμπε Μπράουν ἔκαμνε τὸ δικαστή. Δὲν μποροῦν νὰ φαντασθῆς τί ἀστεία ἔγιναν καὶ πόσον ἐγέλασαμεν. Δυστυχῶς, ὁ Ἐρνέστος καὶ ὁ Μπρόμπες εἶνε τώρα καὶ οἱ δύο εἰς τὸ Ο ὄ ε σ τ Π ὄ τ (*). Ἄν ἦσαν ἐδῶ, θὰ κατήγγελλαν κανένα δι: σοῦ ἐκλεψε τὰ μαλλιά καί . . .

(*) Στρατιωτικὴ Σχολὴ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

« — Καὶ θὰ ἐγελοῦσατε μαζί μου ! ἀνέκραξεν.

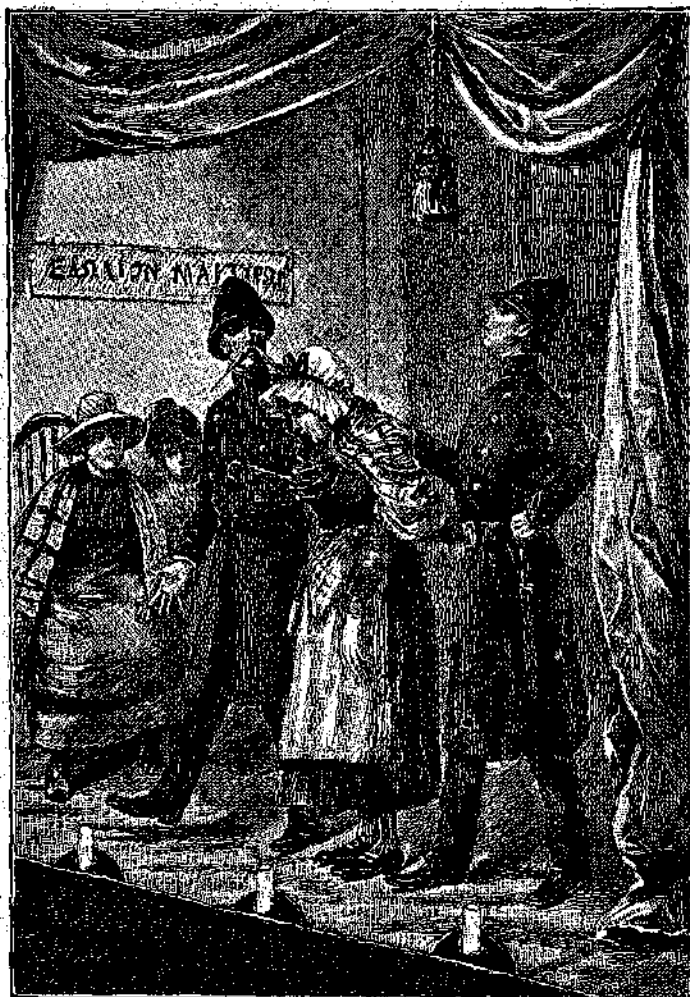
« — Μὰ ὄχι ! θὰ φοροῦσες τὸ σκοῦφο τῆς γαϊφῆς, καὶ κανείς δὲν θὰ ἔβλεπε τίποτε.

« Τότε ἐνόησα τὴν ἰδέαν τῆς Χαράς καὶ τὴν ἀγκάλιασα κατενθουσιασμένη. Λαμπρά ! Ὡστε λοιπὸν θὰ ἠμποροῦσα νὰ ἔβλεπα κ' ἐγὼ ἡ δυστυχῆς τὸ πυροτέχνημα, ποῦ θὰ ἔκαιεν ὁ ἀδελφός της Τζῶν ἐστὴν αὐλή, καὶ ποῦ εἶχα τὴν ἐπιθυμίαν νὰ το ἰδῶ ! . . .

« Ἐνα πρᾶγμα μόνον μᾶς ἐστενοχωροῦσεν ; ἀντὶ τοῦ Ἐρνέστου Χάκκετ, ποῦ ἔλειπε, ποῦ ἠμποροῦσαμεν νὰ πάρωμεν διὰ τὴν ρόλον τοῦ δικαστοῦ ; Ὁ Ἀρθούρος Σάλδεν δὲν εἶμπορεῖ νὰ κρατήσῃ σοβαρότητα. . . ὁ Τζῶν Σάμφορν εἶνε πάρα πολὺ σοβαρός, καὶ δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ πρᾶγμα ἀριετὰ κωμικόν. Ὁ Ρουίλ Κούρτις μᾶς ἐφαίνετο πολὺ δειλός· ὁ Φράγκ Λῶβ πολὺ ἐπιτηθευμένος· τέλος πάντων δὲν ἤξεύραμεν εἰς ποῖον νὰ ποταθῶμεν.

« Ἐξῆσθα ἐσυλλογίσθημα τὸν Κάρολον. Αὐτός, ποῦ κάμνει συνήθως τόσες χειρονομίας καὶ ἔμειλε μὲ τὴν ζωηρότητα, θὰ ἔπαιζε τὸν ρόλον αὐτὸν καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ἀλλὰ μόλις ἐπρόφερα τὸνομά του, ἡ Χαρά ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ;

« — Ὁ Κάρολος Πρέστιον δὲν εἶνε τῆς τάξεώς μας !

« Ἠχθῆ ἐν τῷ μέσῳ δύο χειροφυλάκων. » (Σελ. 90, στήλ. 7^η.)

«— Σπουδαίον πράγμα ! 'Ανάμιξε τὰς τὰ ξείας καὶ δάσε μίαν ἐσπερίδα ἀρλεκινῶν εἰς τὴν ὅποιαν νὰ προσκαλέσῃς ἄλλους σου τοὺς γνωρίμους, χωρὶς διακρίσιν τάξεως.

« Ἡ Χαρά ἤθελε νὰ μου ἀποδείξῃ μὲ ἄλλα τὰ δυνάτεια ἐπιχειρήματα, ὅτι ἕνα παιδί ποῦ ἔκαμε τὰ θελήματα καὶ τὰς χονδρὰς ἐργασίας τοῦ παπποῦ, εὐρίσκει πολὺ χαμηλὰ εἰς τὴν κοινωνικὴν κλίμακα, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ δεκτὸν πουθενά, ἔστω καὶ εἰς μίαν ἀρλεκινῶν εἰς ἐσπερίδα.

«— Χαρά, τῆς εἶπα, δὲν ἔχω ἴσως τὸ δικαίωμα νὰ σου κάμω τὴν λογικὴν, μετὰ τὰ πρῶτὰ μου κατορθώματα... Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ μου εἰπῆς : ὁ Κάρολος, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει οὔτε συγγενεὶς οὔτε φίλους, πῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ ζῆσθαι, ἂν δὲν ἔκαμε τὴν μόνην ἐργασίαν ποῦ ἤξευρεν. Ὁ ἀδελφός σου Τζῶν, εἰς ὅμοιαν περίστασιν, θὰ ἔκαμε τὸ ἴδιον καὶ θὰ εἶχε δικαίον.

«— Ὁ, Αἰμιλία ! ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ... μᾶτε λοιπὸν νὰ ξεχωρίζῃς ἄνθρωπον ἀπὸ ἄνθρωπον !

«— Μ' αὐτὸ ἀκριβὲς κάμω, Χαρά μου ! Ὁ Κάρολος εἶνε ἐξόχως εὐφυῆς καὶ εὐγενικός· δὲν θὰ ἔκαμε λόγον περὶ αὐτοῦ, ἂν ἦτο βάνουσος, κουτὲς καὶ κακοαναθερμμένος, σὺν τὸν Τζέιμς Τόπλιφ,» (τὸν ἀδελφὸν τῆς Δώρας, κυρία Φάγγ.)

« Ἡ Χαρά ἤρχισε νὰ γελά.

«— Εἶνε βέβαιον, ὅτι ἂν ὁ Τζέιμς Τόπλιφ δὲν ἦτο Τζέιμς Τόπλιφ, δὲν θὰ τον προσκαλοῦσα ποτέ ! »

« Ἐνδύμια ἐν τούτοις ὅτι ἡ πρότασις μου ἀπερρίφθη, κ' ἐξεπλάγην πολὺ εὐαρέστως ὅταν ἡ Χαρά προσέειπε :

«— Τελοςπάντων, Αἰμιλία, πάρε αὐριον μαζί καὶ τὸν φίλον σου Κάρολον. Κανεὶς δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ παίξῃ τὸν ρόλον αὐτὸν ἰδοὺ τί θάποκριθῶ εἰς ὅσους θὰ ἐσκανδαλίζοντο ἀπὸ τὴν παρουσίαν του.»

« Τὴν εὐχαρίστησα τὸσφ' μᾶλλον, καθ' ὅσον ὅ,τι ἔκαμεν ἦτο μόνον διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Κ' ἔτρεξα νὰ εὐρω τὸν Κάρολον, διὰ νὰ του δώσω τὴν εἰδήσιν. Νομίζετε ὅτι τοῦ ἤρесе ; Καθόλου ! Ὁ κύριος ἔκαμεν ἕνα σωρὸ νάζια... δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς συναναστροφὴν, ὅπου θὰ τον ἐστραβοκίτταζαν ὅλοι· δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐξευτελισθῇ, καὶ οὔτε θὰ διασκέδαζε διόλου.

«— Ὅπως θέλεις, τοῦ εἶπα, πολὺ δυσχεραστὴμένη. Ἐγὼ ἐλογάριαζα ὅτι θὰ μ' ἐβοηθοῦσε διὰ νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ἐσπερίδα· ἀλλ' ἀφοῦ δὲν σου ἀρέσῃ, θὰ μείνω εἰς τὸ σπίτι.

« Ἀφοῦ τοῦ ἔθετα ἔτσι τὸ ζήτημα, δὲν ὑπῆρχε πλέον τρόπος νάρρηθῆ. ἤρχισε λοιπὸν νὰ ὑποχωρῇ, καὶ μάλιστα μὲ παρεκάλει νὰ ζήτησω ἀπόψε ἀπὸ

τὸν δικαστὴν Δάβενπορτ ὁδηγίας περὶ τοῦ ρόλου του. Προσέθεσεν εὐγενῶς, ὅτι θὰ ἔκαμεν εὐχαρίστως καὶ τὸν παλιότατον δημοσίαν, διὰ νὰ μὴ στερηθῶ ἐγὼ μίαν διασκέδασιν, καὶ τέλος μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἔλθῃ, ἂν ἐπιωθῆσθε τὰ κυριακάτικα τοῦ φορέματα ἦσαν εὐπρόσωπα· τὸν ἐβεβαίωσα περὶ τούτου, καὶ τὸ ζήτημα ἐτελείωσε.

« Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη, κυρία Φάγγ.»

2

Αἰμιλία

« Πῶς ; δὲν ἐπλαγιάσατε ἀκόμη ; Μεγάλη σας ἡ καλωσύνη νὰ με περιμένετε, κυρία Φάγγ. Εἶμαι βεβαία ὅτι εἰσθε περιεργὴ νὰ μάθετε τὰ καθέκαστα τῆς ἐσπερίδος... Λαμπρὰ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίαν, ἀλλ' ἡ κομμωτις τῆς ἦτο ἡ κομμωτις ! Ὁ Κάρολος ὠδηγήθη τόσον καλά ἀπὸ τὸν κ. Δάβενπορτ, καὶ μας ἐδίδαξε τὰ μέρη μας τόσον τελείως, ὥστε ἡ παράστασις δὲν ἐσκόταψε πουθενά. Ἐμείναμεν μαζί του εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἐνῶ οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἤκουον μουσικὴν. Εἰς τὴν κομμωτιὰν ἐπρόκειτο νὰ λάβωμεν μέρος οἱ ἐξῆς : ὁ Τζῶν Σάμβορν, ὁ Γουίλ Κούρτις, ἡ Βιργινία, ἡ Κάιτη, ἡ Κάρρα, ἡ Δώρα κ' ἐγὼ. Ἐλησημύθησαν τὸν Ἀρθούρον Σέλδεν, ὁ ὅποιος ἔκαμε τὸν κλητῆρα τοῦ Δικαστήριου καὶ ἀνήγγειλε τὴν εἰσοδὴν μὲς ὡς ἐξῆς :

«— Κύριοι καὶ κυριαί, τὸ ἐντιμὸν Δικαστήριόν μας συνεδριάζει κ' ἐτοιμασθῆτε νὰ παρακολουθήσετε τὴν δίκην. Εἶνε ἐνδιάφορος, κ' ἐλπίζω νὰ σας διασκεδάσῃ »

« Τότε ἐτράβηξε τὸ παραπέτασμα, ποῦ ἐχώριζε τὴν τραπεζαρίαν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, — με ἄλλους λόγους τὴν αὐλαίαν, — καὶ παρουσιάσθημεν ἐπίσημοι καὶ σοβαροὶ σὺν κουκουβάγιαις... Ὁ Τζῶν Σάμβορν, εἰς ὑψηλὴν καρτέκλαν, ἦτο ὁ δικαστὴς· ὁ Γουίλ Κούρτις ὁ δεικνόμενος τῆς κατηγορουμένης, καὶ ὁ Κάρολος ὁ Εἰσαγγελεὺς. Ἐπορεύθη ἕνα μέγαλον σκούφον, ἀτελείωτον, κ' ἔκαμεν ὅτι κλαίγω μέσα ἐστὶ μανθῆλι μου, ἀλλὰ μοῦ ἤρχετο μεγάλη ὄρεξις νὰ γελάσω, ὅταν ἐβλεπα τοὺς μάρτυρας, ποῦ ἐκάθητο ἀραδιαστὰ εἰς τὸ ἐδωλιὸν των. Ἦσαν τρεῖς χωρικοί, μετὰ τὰ πλέον ἀλλόκοτα φορέματα : ἡ Κάιτη Χάκκετ ἐφοροῦσε πράσινον φουστάνι, κόκκινον ποδιὰν καὶ ζῶνην κυανὴν, σωστὸς παπαγάλος ! Ἡ Χαρά εἶχε μίαν καπόταν ἀπεριγράπτου σχήματος καὶ χρώματος, ἕνα φουστάνι ἀπὸ μουσελίαν μὲ μεγάλας ρίγας, καὶ ὅλου τοῦ κόσμου τὰ στολιδία καὶ τὰ φλωριά... Ἡ Δώρα ἐφοροῦσεν ἕνα πελώριον φάθινον καπέλο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ

ἔχουν οἱ θερισταί, καὶ φουστάνι κίτρινον

σὺν καθαρίνι. Ἐἶχεν ἀψίση κατὰ μέρον τὴν πόαν τῆς καὶ ἦτο χαριτωμένη.

« Ὁ Κάρολος ἦτο πολὺ ἐπιδητικὸς μετὰ τὴν στολὴν τοῦ Εἰσαγγελεῖος, τῆς χλαΐναν καὶ τὸν τετράκωχον πῆλον. Τῆς αἰτήσεως, ἤχθη ὁ κατηγορούμενος, ἢ μᾶλλον ἡ κατηγορουμένη, ἐν τῇ μέσῃ δύο χωροφυλάκων. Ἦτο ἡ Εὐνή Γκλιδίνις, ἐνδεδυμένη ἀκόμη πλέον ἀλλόκοτα ἀπὸ τὰς μάρτυρας : φουστάνι κόκκινον, πελερίνα πράσινη, σκούφον κίτρινον καὶ πελώρια ὀμβρέλλα κυανή. Προσεκάθει νὰ πέρνῃ ὑπὸς ἡλεθίας, καὶ τὸ κατώρθωνεν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

« Ἐβήλωσεν ὅτι δὲν εἶνε ἐνοχος, καὶ ἀφοῦ ἔκαμεν ὄρκον εἰς ἕνα παλαιὸν βιβλίον, κούρελασμένον, ἢ δίκην ἤρχισεν.

« Ὁ Κάρολος, ὡς κατήγορος, ὡμίλησε πρῶτος. Εἶπεν ὅτι τὸ ἐγκλήμα τῆς ἦτο φοβερὸν καὶ ἀποτρόπαιον, διότι ἐπαίρησε νὰ γδάρῃ τὸ θυμὸν τῆς ἀρχίτσου ἀπὸ τὰ μαλλιά.

«— Ἡ Εὐνή Γκλιδίνις, ἐξηκολούθησεν, ἂς μὴν ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν εἶνε ἐνοχος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐγκλήματος κατὰ τῆς Αἰμιλίας Χώδ. Ὑπάρχουν τεκμήρια ἀναμφισβήτητα καὶ μάρτυρες ἀξιοπίστοι. Μάλιστα, κύριοι ! Ἡ κατηγορουμένη ἐθεάθη εἰς τὰς ἐπτά τὸ βράδι τῆς τριγυρίῃς ἐξωθεν τῆς οἰκίας τῆς πλοίαρχου Χώδ, καὶ εὐρέθησαν τὰ ἰχνη τῶν βημάτων τῆς ἐπὶ τῆς ὁμοβρέλας τῆς, καθαρῶτα ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς δεινροστοιχίας τοῦ πλοίαρχου !

[Ἐπειτα συνέχισεν.] ΚΙΝΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

11

Πῶς διορθώνεται ὁ μάγειρας

« Ἐλαβὴ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, τὴν ὅποιαν δημοσιεύω πρόθυμως καὶ εὐγνωμόνως, διότι ἐδοκίμασα τὴν συνταγὴν ποῦ μοῦ δίδει, καὶ τὴν ἠδρα θαυμασίαν.

« Ἐάν τυχὸν ὁ μάγειρός σου κάμῃ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα δὲν σου ἀρέσουν, τότε νὰ κατακλιθῆς, καὶ προσποιούμενος τὸν ἄρρωστον, νὰ μὴ φάγῃς οὔτε μπουκίαν νὰ λέγῃς δέ : — Ἄχ τί κρίμα νὰ εἶμαι ἄρρωστος, καὶ νὰ μὴ εἰμπορῶ νὰ φάγω ἀπ' αὐτὰ τὰ ὠραία φαγητὰ ! »

« Ἀφοῦ κάμῃς αὐτὸ τρεῖς μόνον ἡμέρας, ἔπειτα νὰ καθίσῃς τὸ μεσημέρι εἰς τὸ τραπέζι, — ὄχι ὅμως ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἀλλὰ κοντὰ εἰς αὐτό, — καὶ θὰ ἴδῃς... μετὰ τὸ στόμα, ὅτι ὁ μάγειρος ἐβελτιώθη ὡς ἐκ θαύματος, κατορθώσῃ νὰ μαγειρεύσῃ τὰ ὀρεκτικώτερα φαγητὰ τοῦ κόσμου ! — Πρί γκι ψ τὼν Ἄ θ η ν ὄ ν.»

Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ ὑπογράψω, διὰ τὸ πιστὸν τῆς αντιγραφῆς.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ε ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΑΒΑΝ-ΝΤΕΡΝΙΕΡ

Ἀγαπητοί μου,
Τὴν δεσποινίδα αὐτὴν, ἢ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, τὴν μαγνιαν, δὲν ἔχω γνήσιον νὰ τὴν γνωρίζω ἐγὼ. Φαίνεται ὅτι εἶνε Ἀλεξανδρινή, καὶ τὴν γνωρίζει ὁ φίλος μας Ἀτὰ θ ὑ ρ ἰ ο ν Ρόδοῦ, ὁ ὁποῖος μού τινε συστατὴν σήμερον δι' ὠραίας ἐπιστολῆς σου. Ἐγνωσάτε βέβαια περὶ τίνος πρόκειται. Ἡ δεσποινὴς Ἀβαν-Ντερνιέρ εἶνε ἡ ἀντίτιος τῆς δεσποινίδος Παρουσῶν· εἶνε ἑλληνίς, ἀλλὰ δὲν ὀμιλεῖ ἑλληνικὰ ἢ μᾶλλον ὀμιλεῖ ἑλληνικὰ, ἀλλ' ἀναμιγμένα μετὰ ὅσας γαλλικὰς λέξεις γνωρίζει, — καὶ τοῦτο πάλιν ὅσας δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὀμιλῇ ἐντελῶς γαλλικὰ.

Εἶπα ὅτι δὲν γνωρίζω τὴν δεσποινίδα Ἀβαν-Ντερνιέρ, ὅμως ἄλλας δεσποινίδας, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἄλλους κυρίους, πολὺ καθῶς-πρέπει, οἱ ὅποιοι ὀμιλοῦν ὅπως αὐτή. Ὄστε, βλέπετε, ἡ ἀλεξανδρινὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀτὰ θ ὑ ρ ἰ ο ν Ρόδοῦ εἰμπορεῖ καλλίστα νὰ γίνῃ καὶ ἀθηναϊκὴ. Τὸ ζήτημα δὲν μας εἶνε ξένον, ὅπως δὲν θὰ εἶνε ξένον καὶ διὰ πολλὰς ἄλλας ἑλληνικὰς πόλεις, ὅπου ὑπάρχει μὲς τάξις ἑλλήνων, ἀρεσκομένων νὰ ὀμιλοῦν... ἑλληνογαλλικὰ.

Καὶ συγκρίνων τὴν δεσποινίδα Παρουσῶν πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀβαν-Ντερνιέρ, τὸ Ἀτὰ θ ὑ ρ ἰ ο ν Ρόδοῦ, ἐρωτᾷ ποῖον ἐλάττωμα εἶνε μεγαλύτερον : ἡ μανία τοῦ ἑλληνοῦ, ἢ ἡ μανία τοῦ ξενικοῦ ; Καὶ ἐρχεται εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἂν τὸ πρῶτον εἶνε ἐλάττωμα, τὸ δεύτερον εἶνε ἐγκλημα αὐτόχρημα, διότι τοῦτο μαρτυρεῖ περὶ τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὴν γλῶσσάν μας καὶ ἐπομένως πρὸς τὰ ἴθνη μας, καὶ βαθμῶδον σχηματίζει μίαν τάξιν ἑλλήνων ὀλογνὴν πληθυνομένην, χωρὶς ἐθνησμῶν, χωρὶς φιλοπατρίαν. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίαν ταύτην, ἂν ἡ δεσποινὴς Παρουσῶν εἶνε ἀπλῶς γελοία κ' ἐπομένως ἀκίνδυνος, ἡ δεσποινὴς Ἀβαν-Ντερνιέρ πρέπει νὰ εἶνε μισητὴ, διότι ἀποβαίνει ἐπικίνδυνος. Ἄν ἡ πρώτη, — κατὰ τὸ Ἀτὰ θ ὑ ρ ἰ ο ν Ρόδοῦ, — καταδράξῃ μίαν ὠραίαν οἰκίαν, ἡ δεύτερα καταρρίπτει ἕνα κίονα τοῦ Παρθενῶνος, καὶ ποῖα εἶνε ἡ μεγαλύτερα ζη-

μία, αὐτὸ τὸ γνωρίζει πᾶσα ἑλληνικὴ καρδιά.»

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὑπάρχουν σήμερον πολλοὶ Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι ὀμιλοῦντες ἀναμιγνύουσι καὶ ξένας λέξεις εἰς τὴν γλῶσσάν των. Τί λέγω πολλοὶ ; ἴσως τὸ κάμουν ὅλοι — καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ χωρικοί. Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ποῦ σας γράφω, καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι ποῦ με διαβάσετε... Πρέπει λοιπὸν, διὰ νὰ μὴ φανῶμεν ἄδικοι, νὰ διακρίνωμεν ξενίζοντας ἀπὸ ξενίζοντας· πρέπει νὰ ξεχωρίζωμεν δηλαδὴ τὴν σὺν ἡ θ ε ἰ α ν ἢ τὴν ἀ ν ἄ γ κ η ν, ἀπὸ τὴν μα γ ἰ α ν καὶ τὴν σ κ ὀ π ἰ μ ο ν περὶ φρόνησιν.

Εἰς τὴν γλῶσσάν μας ὑπάρχουν πολλά, πλεῖστα λέξεις, τὰς ὁποίας ἐδαμείσθημεν ἀπέσω, — ὅπως καὶ τὰ πράγματα ποῦ ἐκφράζουσι, — καὶ τὰς ὁποίας ἢ δὲν ἐξελληνίσωμεν διόλου, ἢ τὰς ἐξελληνίσωμεν κατὰ τρόπον ἀνιπιτυχή. Ὡς παράδειγμα σας φέρω τὴν λέξιν τ ρ ἄ μ ἢ τ ρ α μ β ἄ ὀ. Εἰσῆχθη ὅταν εἰσῆχθη καὶ τὸ πρᾶγμα. Ἐδοκίμασαν νὰ τὴν ἐξελληνίσουν καὶ τὴν ἔκαμαν ἰ π ὀ σ ἰ ε ἰ δ ἠ ρ ὀ δ ρ ο μ ο ς ἢ τ ρ ο χ ἰ ὀ δ ρ ο μ ο ς. Ἄλλ' εἰς τὴν κοινὴν ὀμιλίαν, κανεὶς σχεδὸν δὲν μεταχειρίζεται αὐτὰς τὰς λέξεις. Διὰ τὴν εἶνε ἑλληνικαὶ κ' ἐχομεν τάχα τὴν μανίαν νὰ ξενίζωμεν ; ὄχι ! ἀλλὰ διότι εἶνε μακρὰ λέξεις, καὶ καθῆες προτιμᾷ τὴν μονοσύλλαβον λέξιν τ ρ ἄ μ, ἔστω καὶ ξένην. Καὶ ὁ νόμος αὐτὸς τῆς συντομίας εἰς τὴν γλῶσσαν εἶνε τὸσον ἐπιτακτικός, ὥστε καὶ γράφοντες ἀκόμη βαρυνόμεθα πολλάκις νὰ γράφωμεν ἰπ-πο-σι-δη-ρῶ-δρο-μος καὶ γράφομεν ἀπλοῦστα καὶ συντομώτατα τ ρ ἄ μ. Δὲν πολυπλασιάζω τὰ παραδείγματα, διότι μόνος σας εἰμπορεῖτε νὰ ἐβρετε χιλιάδας.

Τὸ γεγονός εἶνε, ὅτι μὲνα μέρος τῶν ξένων λέξεων, ποῦ μεταχειρίζομεθα ὀμιλοῦντες, ὀρεφεται εἰς τὴν ἀνάγκην. Ἐπειτα εἶνε καὶ ἡ συνήθεια. Ὑπάρχει τάξις ἀνθρώπων, ἡ ὅποια σὺν εἰθίσει νὰ λέγῃ «παρντόν» ἀντὶ «συγγνώμην» — «μερσί» ἀντὶ «εὐχαριστῶ», — «δρεβουάρ» ἀντὶ «καλὴν ἀντάμωσιν» κτλ. κτλ. Μερικοὶ θυμῶνον καὶ δι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὀλίγα. Ἀλλὰ νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ δὲν θυμῶνω. Δὲν θέλω νὰ εἶμαι ὑπερβολικὸς εἰς τίποτε.

Ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ἔχει μερικὰς λέξεις, αἱ ὅποια σήμερον εἶνε παγκόσμιαι. Τὰς μεταχειρίζονται ὅλοι οἱ πολιτισμένοι λαοὶ τοῦ κόσμου. Ἐπίσης καὶ ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ ἰταλικὴ, ἀκόμη καὶ ἡ ρωσικὴ ! Ἐνθυμηθεῖτε τὰς τῶσον κοινὰς καὶ περ' ἤμῃν λέξεις : ἂν - τ ἰ ο (ἰταλική), σ α μ ο β ἄ ρ ἰ (ρωσικὴ), Ἄι - Λάφ (ἀγγλικὴ) φουτ-Μπῶλ (ἀγγλικὴ) καὶ ἄλλας, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. Διὰ τὴν τάχα νὰ εἶνε ἐγκλη-

μα ἂν τὰς λέγουν καὶ οἱ πολιτισμένοι Ἕλληνες ; Ἐπειτα, ὅταν τὸ πρᾶγμα γίνεται ἀπὸ ἀπλὴν σὺν ἡ θ ε ἰ α ν, ἄκακον καὶ ἀθάνατον, δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἐπικίνδυνον. Ἐκεῖνος ποῦ λέγει μερσί ἀπὸ ἀπλὴν συνήθειαν, ἠξεύρει νὰ εἰπῇ κ' εὐ χ ἄ ρ ἰ σ τ ῶ, καὶ το λέγει, μὴν ἀμφιβάλλετε. Οὔτε χάνεται ὁ ἐθνισμὸς μας καὶ ἡ φιλοπατρία μας, ἂν λέγωμεν πόρτα ἀντὶ θύρα, ἢ φλιτζάνι ἀντὶ κούπελλον, ἢ κούπα (ὅπως λέγουν εἰς τὴν ἐπτάνησον) ἀντὶ κρατῆρ, ἢ πιατάκι ἀντὶ ὑποκατῆριον (!) ἢ τραῖνον ἀντὶ συρμὸς (!!). Αἱ ξέναι λέξεις εἶνε δάνειον, τὸ ὅποιον δὲν ζημιώνει οὔτε τὸν δανείζοντα, οὔτε τὸν δανειζόμενον. Ὑπάρχει κραταιότερον ἔθνος ἀπὸ τὴν Γερμανίαν ; Καὶ ὅμως ἡ γλῶσσά τῆς εἶνε γεμάτη ἀπὸ ξένων λέξεων. Καὶ μόλις τώρα, μετὰ τῶσων αἰώνων ἐλευθέρων κ' ἐθνικὸν βίον, ἤρχισεν νὰ πλάττῃ νέας λέξεις, ἀπὸ γερμανικὰς ρίζας, διὰ νὰντικαταστήσῃ τὰς ἑκατοντάδας τῶν γαλλικῶν, τῶν λατινικῶν καὶ τῶν ἑλληνικῶν λέξεων, ἐκ τῶν ὁποίων βροῖται τὸ λεξικὸν τῆς.

Ἄλλ' ἂν εἶμαι τόσον ἐπιεικὴς πρὸς τὴν συνήθειαν καὶ πρὸς τὴν ἀνάγκην, δὲν ἔχω κανένα σκοπὸν νὰ φανῶ τοιοῦτος πρὸς τὴν μανίαν καὶ τὴν σκόπιμον περιφρόνησιν. Τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολὺ, — καὶ εἰς τὴν προσεχῆ μας συνάντησιν θὰ το ἐξετάσωμεν.

Σας ἀσπάζομαι ΦΙΛΩΝ

ΟΝΟΣ ΑΛΑΣ ΦΕΡΩΝ

Στὴν ράχην τοῦ ἕνας γαίπαρος κρατῶντας δύο σακκιά μ' ἀλάτι, ποταμὸ διαβαίνει κουρασμένος καὶ διψῶντας, Νερὸ νὰ πιῇ τεντώνει τὸ λαιμὸν...

Μὰ ἐγγλυστράει καὶ πέφτει ἀπελπισμένος Πῶς δὲ θὰ σηκωθῇ ὁ φορτωμένος· Ἀλλὰ, σὺν ἐκουνήθῃ, μὲ χαρὰ Αἰσθάνθηκε τὴν ράχην τοῦ ἐλαφρά.

Γιατ' εἶχε στὸ νερὸ τάλᾶτι λυώση Κ' ἐβγήκε ἀπ' τὸ ποτάμι ἐλαφρωμένος· Μ' ἀφοῦ ἔτῳν Ἥλιο εἶχε πιά στεγνώση Ἐστάχοῦρι τοῦ γυρίζει... σὺν βρεγμένος.

Τὴν ἄλλη μέρα τοῦγινε ἡ χάρι Νὰ τον φορτώσουν μὲ νωπὸ σφουγγάρι Καὶ πάλι ἀπὸ τὸν ἴδιον ποταμὸ Περνάει δίχως πόνο καὶ καύμῳ.

Γιατ' ἐσυλλογίσθη πῶς ἂν πέσῃ Ἐστὸν ποταμὸν, σὺν χέθς, θὰ ἐλαφρώσῃ Καὶ μόλις φθάσει εἰς τὴν ἴδια θέσιν, Ἐπίτηδες γλυστράει μὲ δίχως γινῶσι

Καὶ σεῖτά νὰ κινήσῃ ἐλαφρωμένος... Μὰ τὸ σφουγγάρι πίνονται νερὸ, Βαραίνει, κ' ἐκεῖ μένει ἀπελπισμένος Ἐκαρίζοντας σὲ τόνον θλιβερό !

[Κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦ Αἰσίου]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'

Ο Τάκης και ο Τοτός έκράτησαν την υπόσχεσι που είχαν δώσει στη Λιλίκα: έμαθαν να διαβάζουν και να γράφουν. Άλλα πάντα ή ίδια ομοίότης: Ξέρει το μάθημά του ο Τάκης; το ξέρει και ο Τοτός. Δεν το ξέρει ο Τοτός; ούτε ο Τάκης ξέρει λέει.

Αυτό συμβαίνει και σήμερα, που τους βλέπετε στο σχολείο.

— Μά πώς, λέγει ο δάσκαλος του Τάκη· εγώ σε είδα να μελετάς με μεγάλη προσοχή, ενώ ο αδελφός σου έχαστε μύγες.

— Αδιάφορο, κύριε! άπαντά επιτέλους ο Τάκης· άφου δεν το

ξέρη ο Τοτός, ούτε κ' εγώ δ' εν πρέπει να το ξέρω.

Και τότε ο δάσκαλος εκατάλαβε.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

«Αφίξις εις Λάβην. — Ο Ευδάτος και ο Φλατάκ. — Παρουσίασις εις τὸν πλοίαρχον. — Ἡ πρώτη ἐπιστολή.»

Δεν θά προσπαθῶ να σας περιγράψω τὰς ἐκπλήξεις καὶ τοὺς θαυμασμοὺς τοῦ μικροῦ Ἀνδρῖκου εἰς τὸ ταξίδι τοῦ ἔκαμν, ἕως νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Χάβρην.

Τὰ πάντα εἶνε θαυμαστά, τὰ πάντα κάμνουν ἐντύπωσιν εἰς ἓνα παιδί, ποῦ δεν ἐπῆγε ποτέ του μακρότερ' ἀπὸ τὸ Πλωμάρι, — τὸ χωρίον, ποῦ ἀπέχει τρεῖς μόνον λεύγας ἀπὸ τὸ Λαμμοδέκ.

— Παναγίτσα μου! ἐφώναζεν βταν εἶδε τὸν λιμένα· καλὲ αὐτὸ μοιάζει με δάσος ἐπάνω στὸ νερό!

Αἱ ἐκπλήξεις τοῦ Ἀνδρῖκου διεσκέδαζαν πολὺ τὸν φίλον του Τζανῆν, ὁ ὁποῖος τοῦ τα ἐξηγοῦσεν ἕλα λεπτομερῶς, με ὑπόμονην ἀξίεπαινον. Ὁ ναύτης ἐπερίμεινε δυὸ-τρεῖς ἡμέρας πρὶν παρουσιάσῃ τὸν προστατευόμενον του εἰς τὸν πλοίαρχον. Ἐφάβειτο μήπως τὸ σατισμένον ὕφος τοῦ Ἀνδρῖκου ἤθελε κάμη κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κ. Ταγκύ.

Μεταξὺ τῶν ναυτῶν τοῦ Ζαν-Μπαρτ, ὑπῆρχαν δύο, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν τὸν Ἀντώνην. Ὁ Τζανῆς τοὺς εἰσώτησε τὸν Ἀνδρῖκον.

Δι' ἀνθρώπους τῆς καρδιάς, αὐτὸ ἦτο

ἀρκετὸν: ὁ Ἀνδρῖκος ἤμποροῦσεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ βασίζεται εἰς δύο ἀκόμη προστατάς.

Ὁ ἕνας ἦτο θαλασσιὸς γερολύκος, με φωνὴν τραχείαν καὶ με ὕφος ἀγριον, ποῦ ἐφαίνετο πάντοτε ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταβροχθίσῃ τὸν ἄνθρωπον, με τὸν ὁποῖον συνῆμιλασεν. Ἐλεγε καλημέρα εἰς τὸν καλλίτερόν του φίλον με τὸν τόνον ποῦ ἕνας ἄλλος θά ὕβριζε τὸν χειρότερόν του ἐχθρόν. Ὀνομάζετο Πέτρος Νορξέκ καὶ ἦτον ἀπὸ τὴν Βρετανίην, ὅπως ὁ Τζανῆς καὶ ὁ Ἀνδρῖκος: διότι ὡς καλὸς Βρετανὸς ποῦ ἦτον, ὁ πλοίαρχος Ταγκύ εἶχε πάρῃ ἕσους ἤμποροῦσε περισσοτέρους συμπατριώτας του. Λαμπρὸς ἄνθρωπος κατὰ βάθος, ὁ Πέτρος εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν τῶσον τραχύ, ὥστε οἱ σύντροφοί του τὸν ἐβγαλαν Ἐυδάτον.

Ὁ ἄλλος φίλος τοῦ Ἀνδρῖκου ἦτον ὀλωσδιόλου τὸ ἀντίθετον τοῦ Νορξέκ. Ὀνομάζετο Λάζαρος Φλατάκ. Ἄλλ' ἐπειδὴ συνείθη νὰ διηγῆται ἓνα σωρὸ ψεύτικας ἱστορίας, με πεποιθῆσιν καὶ ἀφέλειαν θαυμαστήν, οἱ σύντροφοί του τὸν ἔλεγαν συνήθως Φαφλατάκ.

Φαινόμενον παράδοξον ἀλλὰ συνηθισμένον: οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ τῶσον διαφορετικοὶ κατὰ τὸν χαρακτήρα, ἦσαν οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ ὁ Φλατάκ ἐπείραζε τὸν σύντροφόν του, ὁ δὲ μάρ-

μπα-Ευδάτος, τὸν ὁποῖον ἡ παραμικρὰ ἀστείότης ἐκ μέρους ἄλλου ἔκαμνεν ἔξω φρενῶν, περιωρίζετο νὰ φοβερῆ τὸν Λάζαρον ὅτι θά τον γδάρῃ ζωντανόν, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, ἐννοεῖται, δεν ἐπεχείρησε ποτέ.

Αἱ κακαὶ γλώσσαι τοῦ πλοίου ἰσχυρίζοντο, ὅτι ἡ φίλια τῶν ὤφειλετο προπάντων εἰς τὸ ὅτι ὁ ἕνας ἦτο τῶσον φλόρος ὅσον ὁ ἄλλος σιωπηλός. Ὁ Λάζαρος ὠμιλοῦσεν, ὁ Πέτρος ἤκουε, καὶ ἔτσι ἐταίριαζαν λαμπρά.

Χαρακτηριστικὴ εἶνε ἡ ὑπόδοξις, τὴν ὁποῖαν οἱ δύο αὐτοὶ ναῦται ἔκαμν εἰς τὸν Ἀνδρῖκον:

— Τὸνομά σου; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Νορξέκ.

— Ἀνδρῖκος.

— Ἡλικία;

— Δώδεκα χρονῶν.

— Ἄξιος ναύτης ὁ πατέρας σου.

Νὰ δουλεύῃς καλὰ, εἰδεμὴ... θὰ τᾶχῃς ἀσχημα καζί μου. Δεν κάνει νὰ ντροπιάσῃς τὸν πατέρα σου. Ἐ, θέλεις ἓνα ποτήρι κονιάκ, μουσακί;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Φλατάκ· πᾶσι πολὺ γιὰ τῶσψ μικρὸ παιδί: δὲς του ἓνα ροσόλι.

— Ἦφ' ἔκαμν ὁ Νορξέκ περιφρονητικῶς, γλυκαντιζοῦρες!

— Δεν θά πάρῃ τίποτε, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον, ἀπεκρίθη ὁ Τζανῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ φρονιμώτερος. Ἀφῆστέ τον καὶ θὰ συνειθίσῃ σιγά-σιγά.

— Ζύγισε δῶ, μουσακί, εἶπεν ὁ Φλατάκ, ἀρπάζων τὸν Ἀνδρῖκον καὶ θέτων αὐτὸν ἀναμεσα εἰς τὰ πόδια του.

Ἐρεῖς με τί τρόπο οἱ μαϊμούδες τῆς Βεγγάλῃς τρώγουν τὴν ζάχαρι;

— Ὅχι, κύριε.

— Φέρε ζάχαρι, παιδί. Ἐ, ποῦ εἶσαι;

Τὸ παιδί τοῦ καφενεῖου ἔτρεξεν ἀμέσως. Οἱ ναῦται πληροῦνον καλὰ, ἀλλὰ δεν ἐννοοῦν νὰ περιμένουν.

— Ὀρίστε, κύριε.

Τὸ παιδί εἶχε φέρῃ εἰς ἓνα πιατάκι πέντ' ἔξη κομμάτια ζάχαρι.

— Βάλε στὸ στόμα σου ἓνα κομμάτι! εἶπεν ὁ Λάζαρος πρὸς τὸν μικρὸν Μοράνδον.

Ὁ Ἀνδρῖκος ὑπήκουσε, μὴ γνωρίζων καλὰ ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ φοβηθῇ.

— Τραγάνισέ το!

Ὁ Ἀνδρῖκος τὸ ἐτραγάνισεν. Ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὴν ζάχαριν, τὸ πείραμα ἕως τῶρα τοῦ ἤρσεν.

— Λοιπόν, τοῦ εἶπε σοβαρῶς ὁ Λάζαρος, πηγαινῶν αὐτὸν εἰς τὸν καθρέπτην· γιὰ νὰ φάγουν οἱ μαϊμούδες τὴν ζάχαρι, κάμνουν ἀπαράλλακτα σάν και σένα: τὴν τραγανίζουν.

Τὸ παιδίον δεν ἐνόησε κατ' ἀρχὰς τίποτε ἀπὸ τὴν ἀστείότητα αὐτὴν τοῦ ναύτου· ἀλλὰ με τὸ δεύτερον κομμάτι

τῆς ζάχαρις, εἶδε καλὰ ὅτι δεν εἶχεν ἄλλον σκοπόν, παρὰ νὰ τον γλυκάνῃ, νὰ τον δώσῃ ἄλιγον θάρρος καὶ νὰ τον κάμῃ νὰ γελάσῃ.

— Μουτσοὺς καὶ νὰ τρώῃ ζάχαρι! ἐμουρμούριζεν εἰς τὸ ἀναμεταξύ αὐτὸ ὁ γέρω-Νορξέκ. Γιατί νὰ μὴ του πάρωμι σοκολάτες καὶ παγωτά;... Νά, μουσακί, πάρε μισὸ φράγκο... δικό σου.

Μ' ἂν το χαλάσῃς γιὰ γλυκά, θά σε κάμω κοιμάτια. Ἐλα τώρα, ὦρα καλὴ στήν πρῶνὴν σου!

Ὁ Ἀνδρῖκος ἐπωφεληθῆ τῆς ἀδείας διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ σταθῇ εἰς τὴν μηχανοκτινὴν θύραν, καὶ νὰ βλέπῃ ἔξω εἰς τὸν δρόμον, ὅπου δυὸ γυμνασμένα σκυλάκια ἐχόρευαν με τὴν μουσικὴν μιᾶς λαυτέρνας.

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ὁ Τζανῆς τὸν ἐπῆρε κ' ἐγγῆκαν καζί. Μόλις εἶχαν κάμῃ ὀλίγα βήματα, καὶ νὰ σου ἐμπρός των ὁ πλοίαρχος Ταγκύ, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε τυχαίως ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ προστατευόμενός σου; ἠρώτησε τὸν Τζανῆν, ζαρόνων τὰ φρόδια.

— Μάλιστα, καπετάνιε.

— Καὶ πότε ἤλθατε εἰς τὴν Χάβρη;

— Προχθές.

— Γιατί λοιπόν δεν μοῦ τον ἔφερες ἀμέσως;

Ὁ Τζανῆς δεν ἤξευρε ψέμματα κ' ἐφθύρισε μερικὰς λέξεις μασσημένας.

— Ἦθελες νὰ τον φτειάσῃς πρῶτα, ἔ; Γι' αὐτὸ βέβαια τὸν ἐπῆγες καὶ ἐστὸ καπηλειό, ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ πίνῃ καὶ νὰ καπνίζῃ, σάν τὸ μικρὸ Βερνάρδο, ποῦ κατεστράφη.

— Καπετάνιε μου, ἀπεκρίθη ὁ Τζανῆς συνεσταλμένος, τὸν πῆγα γιὰ νὰ τον δεῖξω ἐστὸ Νορξέκ καὶ ἐστὸ Φλατάκ, ποῦ ἦταν καὶ οἱ δύο φίλοι τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα του.

— Τότε διαφέρει ἀλλὰ δεν χρειάζεται νὰ τον ξαναπᾶς στήν ἡλικία του, τὸ φιλότιμο πέρνει κακὸ δρόμο· τὰ παιδιὰ φιλοτιμοῦνται νὰ γίνουν γρήγορα μεγάλοι, μιμούμενα τὰ ἐλαττώματα τῶν μεγάλων ποῦ βλέπουν τριγύρω των, γιὰ τὸς κάμνουν μεγαλύτερην ἐντύπωσιν ἀπὸ τὰ προτερήματα.

Ὁμιλῶν ὀλονέν, ὁ κ. Ταγκύ παρεμίριξε με τὸ χέρι του τὰ μακρὰ ξανθὰ μαλλιά ποῦ ἐσκέπαζαν τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ Μοράνδου.

— Ἐχεις καλὴ φυσιογνωμία, παιδί μου, μοιάζεις τοῦ πατέρα σου. Προσπάθησε νὰ του μοιάσῃς εἰς ἕλα, γιὰ τὴν ἦταν ναύτης καλός! εἶπε πρὸς τὸν Ἀνδρῖκον.

Καὶ τον ἔκαμε νὰ ὀμιλήσῃ. Ἄν καὶ πολὺ δεξιός, δεν ἀπεκρίθη ἀσχημα εἰς τὰς ἐρωτήσεις. Ὁ πλοίαρχος ἐσχημάτισεν ἀμέσως καλὴν ἰδέαν.

— Κάτι θά γίνῃ, εἶπε πρὸς τὸν

ναῦτην. Νὰ ἰδοῦμε. Ἐρεῖς νὰ διαβάξῃς, Ἀνδρῖκο;

— Μάλιστα, καπετάνιε.

— Νὰ γράφῃς;

— Μάλιστα, καπετάνιε.

— Νὰ λογαριάζῃς;

— Λιγάκι.

— Λοιπόν, ἀπὸ σήμερα ἀποτελεῖς μέρος τοῦ πληρώματος τοῦ Ζαν-Μπαρτ. Μπορεῖς νὰ το γράφῃς τῆς μητέρας σου καὶ νὰ της πῆς, ὅτι ὁ πλοίαρχός σου ἐγνώριζε τὸν πατέρα σου καὶ θά σε προσέχῃ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Τζανῆς ὠδήγησε τὸν Ἀνδρῖκον εἰς τὸν Ζαν-Μπαρτ, ὁ ὁποῖος ἦτο δεμένος εἰς τὴν προχυμαίαν κ' ἐφορτονετα. Τὸ παιδίον ἄρχισεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν. Τὴν πρῶτην ἡμέραν διεσκέδασε πολὺ τὴν δευτέραν, ἡ δουλειὰ τοῦ ἐπάνη ὀλίγον βαρειά. Ἐν τούτοις, χάρις εἰς τὸ Τζανῆν καὶ τοὺς δύο ναύτας, δεν τον ἐκούραζαν πολὺ ἀλλὰ διὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἀληθινὰ τί θά πῇ ἐργασία, πρέπει νὰ ἐργασθῇ ἄλλοῦ παρα ἐστὸ σπῆτι του. Τὰ παιδιὰ φαντάζονται ὅτι ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν των, θά εὑρουν περισσοτέραν ἐπιείκειαν κ' ἐλευθερίαν, καὶ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὴν Χάβρη, ὁ Ἀνδρῖκος ἐγράψε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν πρὸς τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία τοῦ ἐστάχισε πολλὰς ὥρας καὶ πολλὰ:

«Ἐχεις καλὴ φυσιογνωμία, παιδί μου.» (Σελ. 93, στήλ. α'.)

λέγει ψέμματα. Καμμιά φορὰ θυμόνα ποῦ με κοροϊδεῖτε καὶ τοῦ δίνω γροθιές, καὶ μοῦ δίνει καὶ αὐτὸς, γιὰ τὴν εἶνε τρία χρόνια μεγαλύτερός μου. Ἐπειτα ὁμως τὰ ξεχνοῦμε, καὶ τὸν ἀγαπῶ γιὰ τὴν εἶνε ἀστείος.

«Φαντάσου, καπνίζει σάν τοὺς μεγάλους τὸ καλιόπαιδο, καὶ πίνει τὸ κογιὰκ σάν νεράκι. Μία μέρα ἔκαμα νὰ πιῶ κ' ἐγώ, ἀλλ' ἀρρώστησα, καὶ ὁ Τζανῆς μοῦ ἔδωκε μπάτσους. Ἀπὸ τότε δεν το ξανακάμα, καὶ οὔτε θά το ξανακάμω, — ὅσο δεν με ἀφίνει ὁ Τζανῆς.

«Τώρα ποῦ εἶμαι κ' ἐγώ νὰ ποῦμε

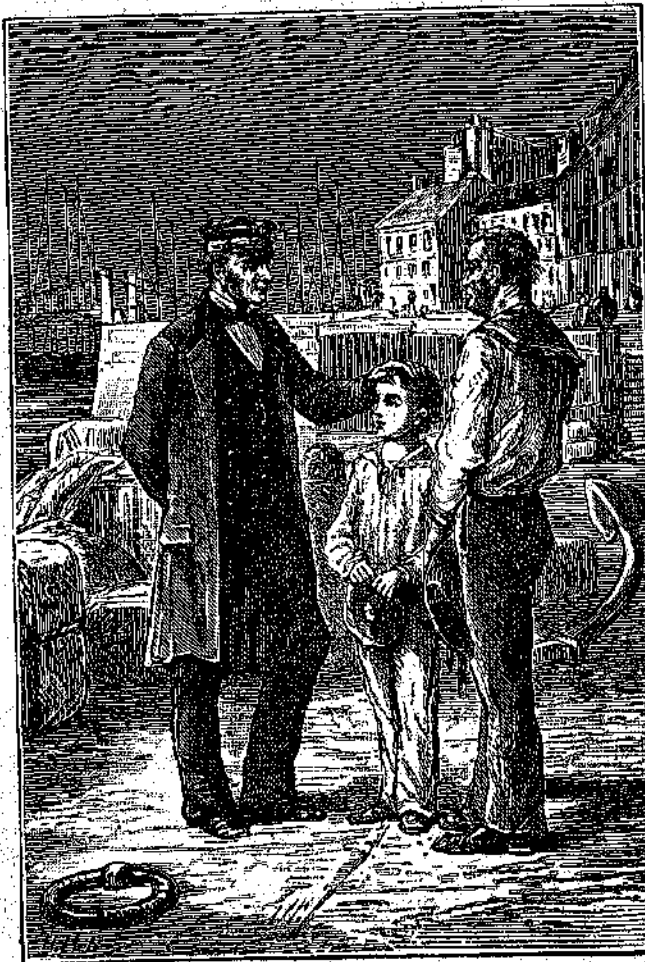
«Ἀγαπητὴ μου μητέρα. — τῆς ἐγραφε, — εἶμαι καλὰ, κ' ἐπιθυμῶ τὸ παρόν μου νὰ σ' εὖρῃ καλὰ, καθὼς καὶ τὴν Διονυσίαν, καὶ τὴν Ροζαλίαν, καὶ τὴν Μαρθούσαν. Φεύγομεν μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Ἐγὼ δουλεύω γερά. Καμμιά φορὰ, τί νὰ σου πῶ ψέμματα, βαρνεύμαι

ἀλλὰ τότε ὁ Τζανῆς μοῦ λέγει: Σουλ-λογίσου τὴν μητέρα σου ποῦ ἐδούλεψεν ὅλη τῆς τῆ ζωὴ γιὰ νὰ σε θρέψῃ. Αὐτὸς ὁ λόγος μοῦ δίνει θάρρος καὶ ξαναρχίζω.

«Ὁ πλοίαρχος εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ, καὶ προχθές ποῦ πέρασε ἀπὸ κοντά μου με χάιδεψε στὸ μάγουλο, ἐν ᾧ ἀπέναντίς ὁ Βερνάρδος ἔφαγε μία κλωτσιὰ, γιὰ τὴν ἐβατόνιζε τὸ σκυλι ἐνὸς ἐπιβάτου. Καὶ ὁμως ὁ Βερνάρδος αὐτὸς εἶνε πολὺ ἀστείος καὶ με κάμνει νὰ γελοῦ. Μοῦ λέγει πάντα ἓνα σωρὸ παράξενα πράγματα» καὶ ἐγὼ δεν ξέρω πότε μοῦ λέγει ἀλήθεια καὶ πότε μοῦ

ἀλλὰ τότε ὁ Τζανῆς μοῦ λέγει: Σουλ-λογίσου τὴν μητέρα σου ποῦ ἐδούλεψεν ὅλη τῆς τῆ ζωὴ γιὰ νὰ σε θρέψῃ. Αὐτὸς ὁ λόγος μοῦ δίνει θάρρος καὶ ξαναρχίζω.

«Ὁ πλοίαρχος εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ, καὶ προχθές ποῦ πέρασε ἀπὸ κοντά μου με χάιδεψε στὸ μάγουλο, ἐν ᾧ ἀπέναντίς ὁ Βερνάρδος ἔφαγε μία κλωτσιὰ, γιὰ τὴν ἐβατόνιζε τὸ σκυλι ἐνὸς ἐπιβάτου. Καὶ ὁμως ὁ Βερνάρδος αὐτὸς εἶνε πολὺ ἀστείος καὶ με κάμνει νὰ γελοῦ. Μοῦ λέγει πάντα ἓνα σωρὸ παράξενα πράγματα» καὶ ἐγὼ δεν ξέρω πότε μοῦ λέγει ἀλήθεια καὶ πότε μοῦ

«Ἐχεις καλὴ φυσιογνωμία, παιδί μου.» (Σελ. 93, στήλ. α'.)

Από ένα γλυκό φελάκι στέλλει ή διαπλα-
 σεις προς τους φίλους της Άσπυρον Πνεύμα
 (Έστειλα άργότερα θα γίνω και Διαγωνισμός
 Φωτογραφίας.) Έρθορον Μεσολόγιον ([Ε]
 γνωρίζω την αγάπη που έχεις προς μέν Άλλως
 τε φαίνεται και εν τω ωραίαν επιστολήν σου
 την πρότασιν σου δεν θανακωνίσω, διότι ή
 πέτρα μ' εδίδεξεν ότι δήλωση συνάξονται διά
 τοιούτους σκοπούς, και μάλλον όθρυβον θα έ-
 κληρωμεν παρά ωφέλιαν.) Μόνασιν (που ά-
 βρισον αι σύντομοι επιτολαιο, άλλ' όχι αι ά-
 ραιαι πιστεύω ότι υπάρχει διαφορά ...) Άλ-
 κησιν (την ιδίαν ακριβώς απάντησιν έχω και
 διά σε.) Παράλλων των Κανονισίων (ευχαρι-
 στως πολύ.) Σπήλαιον Καρπαταρή (θερμάς
 ευχαιστίας διά το ζεσπάθωμα.) Διογυσιάδα
 Πηγήν (έπισης.) Φάτιον Ε. Πουπουλιόηη (αυ-
 τή το Π. Πνεύμα το έδημοσιεύσα και άλλος
 Πνεύμα.) Ασκήσι: προς το παρον άπαράδε-
 κται: πεποιημε να προκηρυχθί ή Διαγωνισμός:
 Πρόδικον τον Χιον (Έστειλα έτσι εξήγησες
 [ΕΕ] διά την ωραίαν επιστολήν.) Δοξάν της
 Ελλάδος ([Ε] Έστειλα ή Χ. Φαίδων έμμεγυθη
 και σ' ευχαριστεί πολύ διά τα όρασια που γρά-
 φει.) Κρόταλον, Κόσκειον Κρότον (όχι, τώρα
 πλέον είνε άργα διά ν' άπαντήσής εις την 13
 Κυριακήν ή προθεσμία έληξε πολύ με κολα-
 κήδων αυτά που γράφεις, και χαίρω διότι έχω
 τόσο θερμούς φίλους.) Κελαροφον Ρυάκιον,
 Ατεμύμιλον (θα το δημοσιεύσω) Γεωργίον
 Γ. Ζάνον (Έστειλα εκ νέου.) Ν. Δημητροπού-
 λον (εις διας σου τας έρωτήσεις άπαντώ ναί.)
 Ιδεώδες Κουκλάς, Περαμόντον (πολύ μ'
 ευχαρίστησεν ή επιστολή σου, προπάντων έρω
 είδα τόσο ειςαι φίλος ένθουσιασμένον με τα
 φυλλάδια μου, αλλά δεν πί. τείνω με το ασήμερ-
 ούλλον να ξανακώμης άλλον τόσο κχιρδόν μου
 γρόψης ...) Ίπποτην του Μεσαιωνος
 (χαίρω που έχω καλή τώρα πρέπει να φυλά-
 γησαι πολύ, έως να κολοκέρψη καλά.) Παιδε-
 χην Λαράν (Έστειλα) έτσι σε θέλω, να λαμ-
 βάνης μέρος εις δια και να μου γράψης συχνά.)
 Δημήτριον Παρησιόσι (βαθείως, κάλλια άργα
 παρά ποτέ.) Γερασίμον Β. Νεόφυτον (Έστει-
 λα.) Ζεζάντον της Νεολαίας (χαίρω πολύ που
 έγινες καλή γράφε μου.) Δομικισάν των Σα-
 λώνων ([ΕΕΕ] διά την χαριτωμένη και ...
 σύντομη περιγραφή του καθείδου ευχαριστω:
 θαναγνώσω και την περιγραφήν των έδωρομένων
 σου) Λεονίωμ Έστειλα.) Έλληνοκάιδα ([Ε]
 τι να γίνη ή χρητέταται ύπομονή, διά να ευ-
 δωθή το έργον της διαδόσεως, το όποιον άνεία-
 θες με γενναίως ή Ιεραποστόλου ή επιστολή
 σου μ' ευχαρίστησε πολύ.) Δευκόν Κρότον
 (δουτικώς, όχι.) Αουλόδη της Καρδιάς (την
 έλαβα και ή την δημοσιεύσω ίσως εις το προ-
 σέχης.) Γεωργίον Βασιλόπουλον, Έπιμελή
 Μαθήτριαν (φυσικά, δεν ήμπορεί άνδρη νάν'
 τάλλας; Μ. Μυστικά; επειδή είσαι πολύ μνη-
 κρή, αλλά δεν είνε ανάγκη να ιούς το πύμα,
 αφού δεν τους άπαντας, ός τα καταλάβουν: με
 άλλους λόγους ή σιωπή σου εις άπάντησιν
 των.) Σοπερτιαν Άδραν, (να' μου ξαναγρά-
 φης την πληροφορίαν σου, διότι, ός βλέπεις,
 σήμερα δεν δημοσιεύω καμμίαν.) Οβελισκον
 της Κλεοπάτρας (Έστειλα.) Δαιμαργο Πον-
 τιμ, Ηρώδα του Ζαλόγγου, Λεξιαομένηη
 Πελερίταν (περίεργον! μην περίεψαν εις
 το ταχυδρομείον;) Ποροκαλλι της Σπάρτης
 (Έστειλα.) Πρόδικον τον Χιον (χαίρω πολύ.)
 Ρεγαλέτταν (δεν ήεο ανάγκη ν' άκαλιπστής τό-
 σον, να που μου ξαναγράψης τας προκάσι:
 σου και τας βλέπεις σήμερα, έδώ χρει-
 άζεται όλην ύπομονή, ίσως εις κάθε μέρος,
 που είνε μεγάλη πολυκοσμία και γίνεται
 συνωστισμός ...) Μαρίδαν του Έδρίπου (να
 επαναλάβης την πληροφορίαν σου, διότι σήμερα
 δεν δημοσιεύω καμμίαν.) Γεωμετρούσκον (τά
 έχω ύπ' όψει μου όλ' αυτά και προσπαθώ να
 τα κανονίσω) πολύ γρήγορα θα σας άναγγέλω
 την άποράσιν μου.) Πράσινο Λαδιάρη, Ιόρδοη

Κίτσοτες (έχει καλή.) Έδύνηη Θηητήη (χαί-
 ρω που έγνοήσθης με έναν τόσο καλήν φίλην
 μου.) Απορόρον του Νάστορος ([ΕΕ] πολύ
 όρασι ή επιστολή σου, και λυπούμαι που δεν
 έχω τόπον, τουλάχιστον διά τας πληροφορίας
 ή προθεσμία του Διαγωνισμου δεν είνε δυνατόν
 να παραταθί και κατ' ανάγκη θα στείλη; δ, τι
 προθέσχη να κάμω;) Φραύδαν Όνειρον (ευ-
 χαριστώ θερμός διά το γινναίον ζεσπάθωμα,
 ειπέ εις την νέαν μας φίλην, την ήπειαν μου
 συνιστάς ιδιαιτέρως, ότι άγνοηομόν να μου
 γράψη.) Πίθηκον του Βορρέου (ευχαριστώ πολ-
 λύ διά το ζεσπάθωμα ναί, ή συνδρομή της αυ-
 τής θα λογαριασθί μαζί με τους άλλους που θα
 μου έγγραφής εις τον Γ' Διαγωνισμόν) είνε
 δεκται και τοιούται Άσκήσεις, αλλά προτιμώ
 πάντοτε τας απλουτέρας—αι όποιες δεν είνε
 και αι ευκολότεραι.) Διαγυεικήη Καρδιαν
 (πολύ το έπληρον έπαινω τον ό' Ανανίας, όστι
 του διάβασα τί μου γράφεις.) Μεγιστέα (δεν
 πρόκειται περί επεξηγήσεως, πρέπει να
 προτιμής προς πολλούς διά να σου στείλουν
 διότι: ότον διά την τελευταίαν αλλησίη σου,
 δεν ήμπρσα να την έννοήσω.) Οράτιον Κό-
 κλην (να έλθης, θα σε γνωρίσω μετά χαράς.)
 Άρθον του Σολωμού (το όποιον μου γράφει:
 εχέτω ή Ανανίας, όστις με τας ευφυολογίας
 των φαίνοιεν τας ώρας της άνικας μας, το όποι-
 ον είνε τόσον χριστιανός εις την ύγειαν! Ήθεω
 και ή καλή μου Διαπλάσις, ή όποια τα σκέ-
 πταιτα δια καλά, και τα κανονίζει σύμφωνα με
 τους κανόνας της παιδαγωγίας.) Κασοτικόν
 "Ηλιον, (γραμματούσημον 20 γραμμ.) ή επιστο-
 λή σου μ' ευχαρίστησε πολύ.) Ξανθόν Βοσκόν
 (το δεύτερον περίεργον!) Κόκκιον Καπελάκι
 (έγω σε συμβουλεύω να μη το άλλόξης.) Σπι-
 θαν Τύραν (ή έρωτήσεις σου Διαγωνισμου αυτού
 έδημοσιεύθη τον Δεκεμβριον και φυσικά δεν
 την είδες) σου π' έστειρα τα γράμματα, διότι
 σ' έπράλαβεν άλλος.) Γαλιτέιαν Β. Γρηγο-
 ριάδου κτλ κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 13
 Μαρτίου, άπαντήσω εις το προσέχης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Εί λύσεις δεκται μέχρι της 28' Απριλίου.

Ο γάτος των λύσεων, επί του όποιου θέν να γράψω-
 τις λύσεις των όδ διαγωνισμοί, παλάται εν
 τη Γραφήν σου εις φακέλλος, εν Έκαστος
 περιέχη 20 φύλλα και τεμάται φε 1.

150 Αεζιγρηφός

Πρόσεξε, λύτα, μετ σιγημή.
 Πάσι το πρώτον μου γωστη
 Και βασιλεύς το δεύτερον μου.
 Και βασιλεύς το σύνολόν μου.
 (Έστειλη υπό του Γραμμάτου)

151 Συλλαβογρηφός

Δύο γράμματα λαμβάνω, είτα μέρτον κενόν.
 Άλλο μέρτον κατόπι χ' εις το τέλος πάιν
 [γράμμα,
 Και τί βλέπω; ... ω, Θεέ μου! άγεστήθη
 [εξ νεφών

Μιά άρχαις βασιλόποις. Δί, τί λές; δεν είνε
 [θάμμα;

152 Μεταγραμματισμός

Ρώ εις Κίππα μετατρέπω
 Και άμείως τότε βλέπω
 Μέρος μέλου να πλατόνη
 Και ποτρη ν' ατογίτη!
 (Έστειλη υπό του Έρωτου Νέπου)

153 Τρίγωνον

- 1.— Εις των Άργουσιών.
  - 2.— Άρχαίος θεός.
  - 3.— Προσάπων της Άγίας Γραφής.
  - 4.— Σύνδεσμος.
  - 5.— Γράμμα.
- (Έστειλη υπό της Νέμης του Σημοιάνα.)

154. Αίνυγία.

Αν χ' έχω πόδια πέσσαρα, τετράποδο δέν
 [είμαι.
 Κι' άν καθήμερα λολιούδα σαράνταδυ άνοιγω,
 Ούτε στη γάστρα βροσκοικαι ούτε στα χωμα
 [κίμαι
 Κι' ούτε ώραις εύμοιές στα πέταλά μου σμί-
 [γω.

(Έστειλη υπό της Ζίνας)

155. Μωσαϊκόν.

Περιχόμενος, Δυκεύς,
 Κίστωρ, Ζίτης και Πηλεύς,
 Από ένα ίδιον γράμμα,
 Άλλ' έπτός των κεφαλαίων,
 Δις να γίνη εν τώ έρω
 Μιά δέσμη των άργαίων.
 (Έστειλη υπό Δημητρίου του Βαλκήσιου)

156-158. Λογοπαίγνια.

- 1.— Ποία πόλις έχει τα μεγαλύτερα και πλουσιώτερα σπίτια;
- 2.— Διατί ή κατοικίω εις Χιον είνε φάντασμα;
- 3.— Ποιος βασιλεύς υπάρχει εις τα βαρέλια;

(Έστειλη υπό του Νίκοη Μωδιανού)

159. Ποικίλη Άκροστιχίς.

Των κάτωθι ζητουμένων λέξωμεν το πρώτον
 γράμμα της πρώτης, το δεύτερον της δευτέρας,
 το τρίτον της τρίτης και ούτω καθέξής, σχη-
 ματίουν Αυτοκρατορίαν:

1. Ρίτωρ. 2. Δένδρον. 3. Νόμισμα. 4. Αρχαίος βασιλεύς. 5. Ζώνη κερασφόρον. 6. Ποταμός της Γαλλίας. 7. Έπαρχία της Ελλάδος. 8. Ίχθύς

(Έστειλη υπό της Ουλιανούς)

160. Φωνηεντόλιπον.

δρσ - ποσρ - πς - νρ - έτ
 (Έστειλη υπό του Βολιότιου Κραού)

161. Γρίφος.

επ επ
 ω ω | ω ω | Γ; λα ΝΘ Χ 10 α | τί,
 επ επ

(Έστειλη υπό του Πράσιου Χαθείου)

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

των Πνευματικων Άσκησεων του φέλλον 2.

19. Άραχτος (άρ' άχ | ώς.) — 20. Κίσακνισσα. — 21. Κρίτων-Κρότων. — 22. Η βρέλλα. 23. Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ 24. Έκατόν. — 25. Χο- Α Α Δ Α Ο Τ ρήγει την ροζέτιαν Δ Α Π Ω Ν Ι Α σου και εις τον έχθρόν Α Ω Ν Δ σου το δένδρον δεν Ρ Ω Ν Ν Υ Μ Ι άρρείται την σιαάν του Ι Ι Μ Ο ουδ' εις αυτών τον Σ Τ Α Δ Ι Ο Ν ζυδακόπον. — 26-30. α | τη άνταλλαγή δια του ΑΝ: ραγίς, βόαν, άρεμος, άγεκός, άντί, β' | δια του ΔΕ: δέμας, δέον, δέμας, δέκατος, ιδέα. — 31. ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ (ΚΑΡ-βία, ΧΑλίπτον, Ρίγη, ΆΣορβία.) — 32. Μάχαιοι οι μη ίδοντες και πιστευοαντες. — 33. Η Περβόια ήμεγάλως του Οιδιπόδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λέσκα 10, διά δι τοίς συνδροματίς μας
 λέσκα 8 μον. Ελάχιστος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι
 διαγώρεται των 10 πληρονοται ως να ήσαν 10 λέξεις.]

Αντάλλασσω εικοηογραφημένα ταχυδρομικά
 βελτάρια πανταχόθεν. — Jean D. Tra-
 coglous, Varna (Bulgaria). (Γ-9)